

Arrest

nr. 203 071 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2008 en hebben zich een vierde keer vluchteling verklaard op 14 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 28 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 14 november 2014 en op 15 september 2017.

1.3. Op 9 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van E.T.L.J.:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 15 december 1973, bent Egyptenaar van nationaliteit en Koptisch christen qua religie. Op 14 mei 2000 trouwde u met S.(...) B.(...) E.(...) N.(...) (o.v.: 6.311.143 – CGVS: 08/14921/BX) en u kreeg met haar twee kinderen.

Op 5 september 2008 dienden jullie in België een eerste asielaanvraag in. Jullie stelden problemen te hebben met jullie buurman R.(...), een soennitisch moslim, die uw vrouw ervan beschuldigde zijn dochter H.(...) te hebben bekeerd naar het christendom. Op 27 januari 2009 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter over tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen bleek immers dat bescherming wel degelijk voor handen was en dat jullie niet voldoende ondernamen om bescherming te bekomen. Verder kon jullie vluchtrelaas niet overtuigen gezien een verregaande onwetendheid over belangrijke elementen en ten slotte werd gesteld dat jullie, in geval van problemen, de mogelijkheid hebben naar elders in Egypte verhuizen. Jullie gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar de RVV bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 15 juli 2009 dienden jullie een tweede aanvraag in. R.(...) zou namelijk een klacht tegen uw vrouw hebben ingediend, wat ertoe leidde dat uw vrouw werd gezocht. R.(...) viel ook verwanten van uw vrouw lastig. Op 2 december 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Jullie asielaanvraag kon nog steeds niet overtuigen, temeer daar bleek dat jullie zeer weinig moeite deden om recente informatie over de aanklacht en de problemen te bekomen. Bovendien was het bevreemdend dat de klacht van R.(...) dateert van zo'n jaar na de verdwijning van H.(...). Verder waren de problemen van de verwanten van uw vrouw met R.(...) ofwel niet meer actueel ofwel te weinig gestoffeerd. Ook tegen deze beslissing ging u in beroep bij de RVV maar op 25 februari 2010 bevestigde de RVV wederom de beslissing van het CGVS.

Op 10 maart 2011 dienden jullie een derde asielaanvraag in. Deze werd op 2 mei 2011 echter niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij gebrek aan pertinente nieuwe elementen.

Op 14 augustus 2013 dienden jullie jullie vierde en huidige asielaanvraag in. Uw vrouw zou intussen zijn veroordeeld tot drie jaar cel wegens ontvoering. In het kader van jullie eerste asielaanvraag legden jullie geboorteaktes voor van uzelf, uw echtgenote en jullie zoon M.(...), de identiteitskaart van uw vrouw, de vaccinatiekaart van uw zoon, jullie huwelijksakte, een procesverbaal, een medisch attest en jullie familieboekje.

In het kader van jullie tweede asielaanvraag legden jullie bijkomend de volgende documenten voor: de klacht van R.(...) tegen uw vrouw, een document waarin staat dat uw vrouw moet worden gezocht, een proces-verbaal over de klacht van Ri.(...) tegen R.(...) en een procesverbaal over de klacht van 'A.(...) tegen R.(...), twee enveloppen van Fedex en twee enveloppen van Net Courier. Bij uw derde asielaanvraag legde u CD's voor die algemene informatie bevatten, niets dat specifiek over jullie gezin ging. Ter ondersteuning van jullie vierde asielaanvraag legden jullie een brief van een advocaat voor uit Egypte waarin de veroordeling van uw vrouw wordt aangekondigd, brieven van Belgische vrienden over jullie gezin, en een enveloppe van Egypt Post.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenote. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenote aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw echtgenote.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 2 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk kon maken. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op februari 2010.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u ook in deze vierde asielaanvraag nog steeds verder bouwt op de problemen met jullie buurman R.(...), met als nieuw element dat u intussen veroordeeld zou zijn tot drie jaar gevangenisstraf wegens de ontvoering van zijn dochter H.(...).

Het CGVS moet echter concluderen dat uw asielrelaas in zijn geheel niet aannemelijk is. Hieronder wordt uiteengezet waarom.

Vooreerst dienen verscheidene problematische elementen besproken te worden die de geloofwaardigheid schaden van de initiële gebeurtenissen van uw asielrelaas.

Ten eerste vallen jullie verklaringen over het gezin van R.(...) en H.(...) en jullie relatie met hen moeilijk te rijmen. Zo stelt u dat R.(...) drie kinderen had: H.(...), een zus van een jaar jonger, en een broer van zo'n vijf jaar jonger, wat zou neerkomen op rond de 21 jaar (zie gehoorverslag CGVS S.(...) B.(...) E.(...) N.(...) dd. 15/09/2017 [N4], p. 7). Uw echtgenoot zou echter niet weten hoeveel kinderen R.(...) naast H.(...) had, gezien hij heel weinig thuis was (zie gehoorverslag CGVS T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 15/09/2017 [E4], p. 9). Het is bevreemdend dat uw man zelfs niet de zoon van R.(...) zou kunnen noemen. Dat was in die periode blijkbaar een jongen van rond de 20 jaar. Gegeven een op mannen gecentreerde samenleving zoals de Egyptische kan men verwachten dat uw man zich toch ten minste van hem bewust zou zijn. Verder stelde u dat jullie niet bij hen op bezoek gingen (zie CGVS N4, p. 9), terwijl uw man zegt dat jullie wel bij elkaar op bezoek gingen, zowel op feestdagen van moslims als christenen (zie CGVS E4, p. 9). Aansluitend was het opmerkelijk hoe uw man zelfs niet bij grove benadering kon duiden hoe vaak H.(...) bij u op bezoek kwam (zie CGVS E4, p. 8-9). Het is weliswaar zo dat hij er zelf gewoonlijk niet bij was, maar men zou toch verwachten dat hij van u opving dat H.(...) gedurende jaren ongeveer dagelijks langs kwam (zie CGVS N4, p. 10), wat bijzonder veel is. Ook valt op dat u het gezin van R.(...) als redelijk fanatiek beschrijft en u suggereert dat ze geen christenen zouden feliciteren met hun feestdagen op basis van een islamitische fatwa (zie CGVS N4, p. 9). In deze context is het vreemd dat u in al die jaren nooit met H.(...) zou besproken hebben wat haar ouders dachten van haar dagelijkse bezoeken aan de christelijke burens (zie CGVS N4, p. 9-10). Uw man anderzijds, wanneer gevraagd of het gezin van R.(...) radicaal islamitisch was, antwoordde dat het normale mensen zijn, dat zijn vrouw een hoofddoek droeg en dat ze in de moskee baden (zie CGVS E4, p. 9). Dan lijkt het erop dat het behoorlijk normale moslims zijn en dat er, wat uw man betreft, geen aanwijzingen waren dat zij een radicaal gedachtengoed hadden. Bovendien bezochten jullie volgens hem elkaar op elkaars feestdagen (zie CGVS E4, p. 9), zoals hierboven reeds vermeld. Waar men eventueel nog zou kunnen stellen dat uw man indertijd weinig contact had met de burens en dus moeilijk hun mentaliteit kon inschatten, kan men dat heden niet meer aanhalen. Indien R.(...) en zijn familie radicale moslims zijn, dan is dat immers een heel relevant element in jullie probleem gezien ze dan vermoedelijk minder geneigd zouden zijn zich te laten verzoenen met christenen. Gezien het belang kan men verwachten dat jullie jullie wedervaren met R.(...) met elkaar deelden om een zo volledig mogelijk en gezamenlijk beeld op te bouwen over de mentaliteit van de man.

Ten tweede zijn jullie verklaringen problematisch over wanneer H.(...) verdween ten aanzien van wanneer u werd aangevallen en bijna verkracht. In uw eerste gehoor bij het CGVS legde u uit dat H.(...) verdween in februari, dat haar familie jullie een maand later begon te beledigen, en dat men u probeerde aan te vallen begin mei. Op dat moment beschuldigde ze u er voor het eerst van H.(...) te

hebben bekeerd (zie gehoorverslag CGVS S.(...) B.(...) E.(...) N.(...) dd. 14/10/2008 [N1], p. 6-7). Bij uw laatste gehoor stelde u echter dat u H.(...) niet meer had gezien sinds zo'n twee of drie dagen op het moment dat men u beschuldigde en u probeerde te verkrachten (zie CGVS N4, p. 8). Het is bevreemdend dat u dermate uiteenlopende verklaringen zou afleggen over de periode tussen de verdwijning van H.(...) en de aanval en beschuldiging.

Ten derde zijn jullie verklaringen omtrent de verzoeningspoging problematisch, op de eerste plaats omdat ze sterk uiteen lopen wat betreft de deelnemers. Jullie waren weliswaar geen van beiden aanwezig, maar gezien jullie belanghebbenden waren en het resultaat van de verzoening jullie sterk kon beïnvloeden spreekt het vanzelf dat jullie zich grondig zouden informeren en hier dus degelijke en overeenstemmende verklaringen over zouden moeten kunnen afleggen. U stelt echter dat bij de verzoening de priester B.(...), R.(...) en uw broer Ri.(...) aanwezig waren en, gelooft u, geen sheikh (zie CGVS N4, p. 11). Uw man daarentegen zegt dat de volgende mensen aanwezig waren: vijf of zes sheikhs, priesters, familieouderen en voor uw kant de man van uw zus en een zekere M.(...) (zie CGVS E4, p. 5, 10, 11). Verder is het uiterst bevreemdend dat volgens de verklaringen van uw man de eigenlijke problemen niet inhoudelijk werden besproken bij de verzoening, maar dat men enkel probeerde een twist te vermijden (zie CGVS E4, p. 11). Het is echter moeilijk denkbaar hoe men ernstig een twist zou kunnen bijleggen wanneer men de grond van de twist compleet negeert. Het gaat zelfs zo ver dat uw man niet weet of de sheikhs wel op de hoogte waren van de beschuldiging van bekering (zie CGVS E4, p. 11) en of er toen bijkomende informatie over de verdwijning van H.(...) naar voor werd gebracht. Het is opmerkelijk dat uw man niet zou weten of de beschuldiging van bekering gekend was bij de sheikhs want dit is uiterst relevant. Immers: indien de sheikhs R.(...) niet geloofden en van mening waren dat hij doordraaide, dan konden zij aanzienlijke druk uitoefenen op R.(...) in uw voordeel. Uw man stelde dat bij zo'n verzoening nooit over religie wordt gesproken (zie CGVS E4, p. 12) en dat R.(...) de bekering niet wijder bekend maakte omdat de zaak anders uit de hand zou lopen en mensen alle christenen zouden beginnen aanvallen (zie CGVS E4, p. 11). In dat geval is het echter vreemd dat iemand enerzijds dergelijke redelijke overwegingen zou maken, en anderzijds een groepsverkrachting zou organiseren, jullie appartement in brand zou steken en u zou aanklagen voor ontvoering zonder ernstige aanwijzingen.

Ten vierde kan de beweerde brandstichting moeilijk overtuigen. Zo valt op dat uw man bij het voorbereidend interview bij DVZ in het kader van jullie derde asielaanvraag zei dat jullie appartement in beslag werd genomen door moslimextremisten omdat u christen bent en dat hij de brand of R.(...) niet vermeldde en geen link legde met jullie specifieke probleem (zie verklaringen DVZ T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 02/05/2011, vraag 37). Nochtans zou de brandstichting al kort na jullie aankomst in België zijn gebeurd en zou wel degelijk de familie van H.(...) de dader zijn (zie gehoorverslag CGVS T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 14/11/2014 [E3], p. 11). Geconfronteerd met zijn heel verschillende verklaringen bij DVZ, zei uw man dat de moslimextremisten de familie van H.(...) steunen en hij voegde toe dat de vertaling toen slecht was. De verschillen in de verklaringen zijn echter te opvallend en te welomschreven om te kunnen worden toegeschreven aan gebrekkige vertaling. Verder is het opmerkelijk dat jullie niets kunnen voorleggen ter ondersteuning van de beweerde brandstichting. Jullie familie vroeg geen documenten hierover aan bij de politie omdat ze de zaak wilden laten rusten en niemand ging foto's nemen. Nochtans gingen er wel degelijk familieleden heen (zie CGVS E4, p. 6, 7). Eveneens treffend is dat uw man zelfs niet vaagweg kan duiden waar er schade is in jullie appartement (zie CGVS E4, p. 7). Ook moet hier gezegd dat de logica achter de brandstichting mank loopt. Volgens uw verklaringen ligt het appartement van R.(...) namelijk aan dezelfde gang als jullie appartement en zijn er slechts enkele meters tussen de deuren (zie CGVS N4, p. 5). In dat geval lijkt het dat de familie van R.(...) een bizar risico nam door bij jullie brand te stichten. Ze konden er immers toch niet absoluut zeker van zijn dat het vuur zich niet zou verspreiden doorheen het gebouw en in elk geval de rook zou zich toch naar alle waarschijnlijkheid buiten jullie appartement verspreiden en ook hen last bezorgen. Volgens uw verklaringen woont R.(...) tot nu toe daar en waren alle meubels in heel het appartement vernield, hetgeen toch een aanzienlijke hoeveelheid vuur suggereert (zie CGVS N4, p. 4, 5).

Bovenstaande bezwaren, bovenop de bevindingen van de beslissingen in uw vorige asielaanvragen, maken dat uw initiële vluchtrelaas niet geloofwaardig is. Het CGVS is zich ervan bewust dat u tijdens de gehoren gevraagd werd naar gebeurtenissen van jaren geleden. De problematische elementen staan echter afdoende centraal in jullie relaas en zijn voldoende markant om toch betekenisvol te zijn.

Nu dient dieper te worden ingegaan op jullie gedragingen wat betreft de beschuldiging dat u H.(...) zou ontvoerd hebben, de aanklacht en de daaropvolgende veroordeling.

Ten eerste blijkt uit jullie verklaringen dat jullie nagenoeg geen moeite deden om zelfs maar de meest elementaire informatie te verzamelen over de grond van de hele kwestie: de verdwijning van H.(...). Dit staat absoluut centraal, want wanneer men de lijn van jullie relaas volgt is haar verdwijning de aanleiding van het dramatische misverstand waarbij R.(...) meent dat u H.(...) bekeerde en/of ontvoerde. Zelf ondernamen jullie niets om H.(...) te lokaliseren (zie CGVS E3, p. 10 en zie CGVS E4, p. 13). Toegegeven, dit zou voor jullie zeer moeilijk zijn, maar het is hierbij belangrijk voor ogen te houden dat alle problemen dadelijk uit de wereld zouden zijn geholpen moest H.(...) worden gevonden. In die zin kan men van jullie verwachten dat jullie iets bedenken of ondernemen om bij te dragen tot de zoektocht naar H.(...). Belangrijker is dat jullie klaarblijkelijk nalieten na te gaan of H.(...) werkelijk bekeerd is (zie CGVS N3, p. 8, CGVS N4, p. 12 en CGVS E4, p. 13). Ook dit is relevant, want moest blijken dat H.(...) zich inderdaad tot het Christendom bekeerde, dan zou er een begin van grond zijn voor de beschuldiging van R.(...), hetgeen de eventuele oplossing van jullie zaak sterk zou bemoeilijken. Dit nagaan lag al veel meer binnen jullie mogelijkheden. U hield immers contact met vrienden uit jullie kerkelijke kring (zie CGVS N3, p. 3) en men mag er van uit gaan dat jullie als christenen in alle vertrouwen jullie lokale priester en via hem de kerkelijke hiërarchie konden benaderen om na te vragen of zij weet hebben van de bekering van een moslimvrouw. Specifiek hiernaar gevraagd antwoordden jullie dat de kerk zich niet meer met jullie zaak inliet sinds jullie vertrek uit Egypte (zie CGVS N3, p. 8) of omdat het een strafrechtelijke zaak werd (zie CGVS E3, p. 10). Dit zijn echter naakte beweringen die niet kunnen opwegen tegen de vaststelling dat jullie opvallend weinig ondernamen om cruciale informatie te verkrijgen. In dezelfde lijn moet worden vastgesteld dat jullie klaarblijkelijk niets ondernamen om iets te weten te komen over het politieonderzoek naar de verdwijning van H.(...). Nochtans verdween H.(...) rond februari 2008 (zie CGVS N1, p. 6), terwijl R.(...) pas een klacht tegen u indiende wegens ontvoering in april 2009 (zie 'klacht R.(...) tegen vrouw' met vertaling in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier). Gedurende ongeveer een jaar was er wat de autoriteiten betreft dus geen sprake van een ontvoering, maar van een verdwijning. Logischerwijs nam de politie in die periode stappen om H.(...) op te sporen. Al wat tijdens dat onderzoek aan het licht kwam zou voor jullie uitermate relevant zijn. U stelde echter niets van een politieonderzoek te weten (zie CGVS N4, p. 10-11) en ook uw echtgenoot zou hier niets over weten (zie CGVS E4, p. 13). Hij voegde toe dat de politie jullie niets zou meedelen gezien zo'n onderzoek in het geheim verloopt. Nergens blijkt dat jullie iets ondernamen om jullie te informeren over de resultaten van de zoektocht van de politie naar H.(...). Het is nochtans moeilijk denkbaar dat jullie niets zouden kunnen te weten komen, zelfs niet via en zelfs niet door iemand aan de politie jullie situatie te laten uitleggen en jullie grote nood aan informatie over H.(...).

Ten tweede is het stuitend hoe jullie klaarblijkelijk absoluut geen moeite deden om u te verdedigen tegen deze aanklacht (zie CGVS N4, p. 14, 15 en zie CGVS E4, p. 14). Het is belangrijk hierbij de bedenking te maken dat u hoegenaamd niets te maken heeft met de verdwijning van H.(...) en dat er logischerwijs geen bewijs bestaat om u verdacht te maken. Dit moet dus in principe een aanklacht zijn waar u zich gemakkelijk tegen kan verdedigen. Dit maakt dat u niet kan volstaan met te zeggen dat het geen zin heeft zich te verdedigen aangezien jullie christen zijn (zie CGVS N4, p. 18). U kan immers niet zonder meer stellen dat een eventuele discriminatoire neiging van het gerecht dusdanig zwaar zou doorwegen dat het de moeite niet loont zelfs maar te proberen zich te verdedigen tegen een aanklacht die compleet ongegrond is.

Jullie stelden geen advocaat aan om u te verdedigen. In eerste instantie verklaarde u dat het bij een strafzaak niet mogelijk zou zijn een advocaat in te zetten als u zelf niet aanwezig bent (zie CGVS N3, p. 4, 8). Nadien bleek echter het voornaamste obstakel te zijn dat een volmacht nodig was om een advocaat aan te stellen en voor een volmacht moest je naar de ambassade gaan (zie CGVS E4, p. 14). Jullie zouden niet naar de ambassade kunnen gaan omdat jullie geen paspoorten hebben (zie CGVS N4, p. 15, 17-18 en zie CGVS E4, p. 4, 7-8, 14), omdat jullie niet aan de Egyptische autoriteiten willen laten weten dat jullie asiel aanvragen in België (zie CGVS N4, p. 14, zie CGVS E3, p. 4 en zie CGVS E4, p. 14) en omdat dan bekend zou geraken dat jullie in België zouden verblijven (zie CGVS N4, p. 14). Geen van deze redenen kan echter overtuigen. Het kan immers nooit worden uitgesloten dat iemand in het buitenland zijn paspoort verliest of dat dat wordt gestolen. Het spreekt dus vanzelf dat een consulaat een manier heeft om daarmee om te gaan. In casu stelt de website van de Egyptische ambassade in België dat men in geval van verlies naast de gewoonlijke documenten het volgende moet voorleggen: een procesverbaal van de politie over het verlies, een krantenadvertentie over het verlies en uw Belgische verblijfsdocument (zie print-out Egyptische ambassade in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat jullie geen paspoort kunnen voorleggen hoeft dus geen bezwaar te zijn. Wat betreft jullie vrees dat gekend zou worden dat jullie in België asiel aanvragen, dient

enerzijds gezegd dat het niet duidelijk is waarom jullie dat aan de Egyptische ambassade zouden vertellen. Anderzijds moet gezegd dat jullie asielaanvraag vóór uw beweerde veroordeling geen betrekking had op de Egyptische autoriteiten, doch op een individuele burger. In die zin hoefde u de Egyptische autoriteiten dus niet te vrezen. Wat betreft uw vrees om gelokaliseerd te worden in België: u lijkt dit te linken aan uw vrees voor R.(...) (zie CGVS N4, p. 14). Het is echter een ongefundeerde veronderstelling dat R.(...) u in België zou komen treffen. Samengevat is het niet aannemelijk dat u niet naar de ambassade kon gaan en moet men concluderen dat u in de mogelijkheid verkeerde een volmacht te regelen om een advocaat aan te stellen. Dit zou zonder meer een logische stap zijn geweest voor iemand die volkomen onterecht van een ontvoering wordt beschuldigd. Men kan verwachten dat jullie een advocaat zouden hebben geregeld zodra jullie begin 2009 van de aanklacht hoorden (zie CGVS E4, p. 13). Dan hoefden uw contacten met de Egyptische autoriteiten nog niet bemoeilijkt worden door een veroordeling.

Overigens hoeven pogingen u te verdedigen niet beperkt te zijn tot een advocaat. Zo zou u bijvoorbeeld vrienden en verwanten kunnen aansporen de politie of het gerecht te contacteren of brieven te schrijven om getuigenissen af te leggen over hoe jullie onschuldig zijn en hoe R.(...) jullie al geruime tijd op zeer onredelijke wijze viseert. Ook dit deden jullie echter niet (zie CGVS N4, p. 15 en zie CGVS E4, p. 15). Men kan ongetwijfeld nog andere manieren bedenken om uw stem te laten horen in deze rechtszaak. Het kan hierbij niet genoeg benadrukt worden dat u werd aangeklaagd wegens een onzinnige beschuldiging en dan is het zonder meer evident dat jullie er alles aan zouden doen om u bij het gerecht te verdedigen. Dat bleek echter allerm minst uit jullie verklaringen.

Ten derde zijn jullie opvallend onwetend over enkele belangrijke elementen van het proces. Zo kunnen jullie niet duiden hoeveel zittingen er plaats hadden in uw rechtszaak (zie CGVS N4, p. 13). Dit hadden jullie nochtans geweten moesten jullie vertrouwd zijn met de brief van de advocaat van de tegenpartij die jullie voorlegden. Daarin is immers sprake van een eerste zitting en vervolgens een tweede zitting omdat u niet aanwezig was op de eerste (zie brief advocaat in de groene map en zie CGVS N3, p. 6). Verder is het bevreemdend dat jullie geen enkel idee hebben wat de bewijzen tegen u waren (zie CGVS N3, p. 7, zie CGVS N4, p. 9, 16, zie CGVS E3, p. 10 en zie CGVS E4, p. 15). U zei dat niemand jullie daarmee zou kunnen helpen buiten de tegenpartij (zie CGVS N3, p. 7) en u veronderstelt dat ze valse bewijzen aanbrachten (zie CGVS N4, p. 16). Het wekt verbazing dat jullie niet meer zouden hebben ondernomen om dit na te gaan. Het is toch een afdoende opvallend gegeven dat u voor een zware misdaad zou zijn veroordeeld waar u niets mee te maken hebt, om uit te zoeken hoe het zo ver is kunnen komen. Het is goed mogelijk dat de officiële wegen om dit te weten te komen beperkt zijn, maar van iemand in uw beweerde situatie kan men toch verwachten dat die meer moeite aan de dag legt: bijvoorbeeld via tussenpersonen vragen bij agenten, mensen die bij het gerecht werken, andere advocaten, etc., om zo een idee te krijgen van wat er tijdens de rechtszaak werd aangebracht waardoor de rechter overtuigd werd dat u inderdaad H.(...) ontvoerd zou hebben.

Om af te sluiten: u vermeldde een reeks andere incidenten in de marge van uw persoonlijke asielrelaas. Zo zou A.(...), een neef van uw vader, vermoord zijn toen hij tussenkwam bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS N3, p. 9, CGVS N4, p. 17 en CGVS E3, p. 12). Hierover stellen jullie dat het niet in verband staat met jullie problemen. Verder zou 'A.(...), de man van uw zus, zijn geslagen en zou zijn winkel in brand zijn gestoken (zie CGVS N4, p. 17, CGVS E3, p. 4 en CGVS E4, p. 5). In zoverre jullie dit incident kaderen in jullie asielrelaas schaadt dat de geloofwaardigheid van dit incident.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw relaas aangaande H.(...) en R.(...) niet geloofwaardig is. Bijgevolg wordt de vluchtelingenstatus u geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u voorlegde in het kader van uw eerdere asielaanvragen werden in die respectievelijke beslissingen besproken en dienen dus hier niet hernomen te worden. Hier worden de documenten besproken die u voorlegde in het kader van uw huidige asielaanvraag: de enveloppe van Egypt post ondersteunt jullie herkomst, die het CGVS niet in vraag stelt. De brieven over jullie gezin van Belgische vrienden kunnen de verhaalde gebeurtenissen die zich in Egypte voordeden niet ondersteunen. De brief van de advocaat van de tegenpartij waarin het vonnis wordt besproken kan slechts bewijswaarde worden toegedicht in zoverre die kadert in een doorleefd en aannemelijk asielrelaas. Hierboven werd uitgelegd waarom dat hier niet het geval is.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op

zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan,

zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van N.S.B.E.:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 28 oktober 1979, bent Egyptische van nationaliteit en Koptisch christen qua religie. Op 14 mei 2000 trouwde u met T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) (o.v.: 6.311.143 – CGVS: 08/14921/X) en u kreeg met hem twee kinderen.

Op 5 september 2008 dienden jullie in België een eerste asielaanvraag in. Jullie stelden problemen te hebben met jullie buurman R.(...), een soennitisch moslim, die u ervan beschuldigde zijn dochter H.(...) te hebben bekeerd naar het christendom. Op 27 januari 2009 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter over tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen bleek immers dat bescherming wel degelijk voor handen was en dat jullie niet voldoende ondernamen om bescherming te bekomen. Verder kon jullie vluchtrelaas niet overtuigen gezien een verregaande onwetendheid over belangrijke elementen en ten slotte werd gesteld dat jullie, in geval van problemen, de mogelijkheid hebben naar elders in Egypte verhuizen. Jullie gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar de RVV bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 15 juli 2009 dienden jullie een tweede aanvraag in. R.(...) zou namelijk een klacht tegen u hebben ingediend, wat ertoe leidde dat u werd gezocht. R.(...) viel ook uw verwanten lastig. Op 2 december 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Jullie asielrelaas kon nog steeds niet overtuigen, temeer daar bleek dat jullie zeer weinig moeite deden om recente informatie over de aanklacht en de problemen te bekomen. Bovendien was het bevreemdend dat de klacht van R.(...) dateert van zo'n jaar na de verdwijning van H.(...). Verder waren de problemen van uw verwanten met R.(...) ofwel niet meer actueel ofwel te weinig gestoffeerd. Ook tegen deze beslissing ging u in beroep bij de RVV maar op 25 februari 2010 bevestigde de RVV wederom de beslissing van het CGVS.

Op 10 maart 2011 dienden jullie een derde asielaanvraag in. Deze werd op 2 mei 2011 echter niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij gebrek aan pertinente nieuwe elementen.

Op 14 augustus 2013 dienden jullie vierde en huidige asielaanvraag in. U zou intussen in absentia zijn veroordeeld tot drie jaar cel wegens ontvoering.

In het kader van jullie eerste asielaanvraag legden jullie geboorteaktes voor van uzelf, uw echtgenoot en jullie zoon M.(...), uw identiteitskaart, de vaccinatiekaart van uw zoon, jullie huwelijksakte, een proces-verbaal, een medisch attest en jullie familieboekje. In het kader van jullie tweede asielaanvraag legden jullie bijkomend de volgende documenten voor: de klacht van R.(...) tegen u, een document waarin staat dat u moet worden gezocht, een proces-verbaal over de klacht van Ri.(...) tegen R.(...) en een proces-verbaal over de klacht van 'A.(...) tegen R.(...), twee enveloppen van Fedex en twee enveloppen van Net Courier. Bij uw derde asielaanvraag legde u CD's voor die algemene informatie bevatten, niets dat specifiek over jullie gezin ging. Ter ondersteuning van jullie vierde asielaanvraag legden jullie een brief van een advocaat voor uit Egypte waarin uw veroordeling wordt aangekondigd, brieven van Belgische vrienden over jullie gezin, en een enveloppe van Egypt Post.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 2 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk kon maken. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op februari 2010.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u ook in deze vierde asielaanvraag nog steeds verder bouwt op de problemen met jullie buurman R.(...), met als nieuw element dat u intussen veroordeeld zou zijn tot drie jaar gevangenisstraf wegens de ontvoering van zijn dochter H.(...).

Het CGVS moet echter concluderen dat uw asielrelaas in zijn geheel niet aannemelijk is. Hieronder wordt uiteengezet waarom.

Vooreerst dienen verscheidene problematische elementen besproken te worden die de geloofwaardigheid schaden van de initiële gebeurtenissen van uw asielrelaas.

Ten eerste vallen jullie verklaringen over het gezin van R.(...) en H.(...) en jullie relatie met hen moeilijk te rijmen. Zo stelt u dat R.(...) drie kinderen had: H.(...), een zus van een jaar jonger, en een broer van zo'n vijf jaar jonger, wat zou neerkomen op rond de 21 jaar (zie gehoorverslag CGVS S.(...) B.(...) E.(...) N.(...) dd. 15/09/2017 [N4], p. 7). Uw echtgenoot zou echter niet weten hoeveel kinderen R.(...) naast H.(...) had, gezien hij heel weinig thuis was (zie gehoorverslag CGVS T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 15/09/2017 [E4], p. 9). Het is bevreemdend dat uw man zelfs niet de zoon van R.(...) zou kunnen noemen. Dat was in die periode blijkbaar een jongen van rond de 20 jaar. Gegeven een op mannen gecentreerde samenleving zoals de Egyptische kan men verwachten dat uw man zich toch ten minste van hem bewust zou zijn. Verder stelde u dat jullie niet bij hen op bezoek gingen (zie CGVS N4, p. 9), terwijl uw man zegt dat jullie wel bij elkaar op bezoek gingen, zowel op feestdagen van moslims als christenen (zie CGVS E4, p. 9). Aansluitend was het opmerkelijk hoe uw man zelfs niet bij grove benadering kon duiden hoe vaak H.(...) bij u op bezoek kwam (zie CGVS E4, p. 8-9). Het is weliswaar zo dat hij er zelf gewoonlijk niet bij was, maar men zou toch verwachten dat hij van u opving dat H.(...) gedurende jaren ongeveer dagelijks langs kwam (zie CGVS N4, p. 10), wat bijzonder veel is. Ook valt op dat u het gezin van R.(...) als redelijk fanatiek beschrijft en u suggereert dat ze geen christenen zouden feliciteren met hun feestdagen op basis van een islamitische fatwa (zie CGVS N4, p. 9). In deze context is het vreemd dat u in al die jaren nooit met H.(...) zou besproken hebben wat haar ouders dachten van haar dagelijkse bezoeken aan de christelijke burens (zie CGVS N4, p. 9-10). Uw man anderzijds, wanneer gevraagd of het gezin van R.(...) radicaal islamitisch was, antwoordde dat het normale mensen zijn, dat zijn vrouw een hoofddoek droeg en dat ze in de moskee baden (zie CGVS E4, p. 9). Dan lijkt het erop dat het behoorlijk normale moslims zijn en dat er, wat uw man betreft, geen aanwijzingen waren dat zij een radicaal gedachtengoed hadden. Bovendien bezochten jullie volgens hem elkaar op elkaars feestdagen (zie CGVS E4, p. 9), zoals hierboven reeds vermeld. Waar men eventueel nog zou kunnen stellen dat uw man indertijd weinig contact had met de burens en dus

moelijk hun mentaliteit kon inschatten, kan men dat heden niet meer aanhalen. Indien R.(...) en zijn familie radicale moslims zijn, dan is dat immers een heel relevant element in jullie probleem gezien ze dan vermoedelijk minder geneigd zouden zijn zich te laten verzoenen met christenen. Gezien het belang kan men verwachten dat jullie jullie wedervaren met R.(...) met elkaar deelden om een zo volledig mogelijk en gezamenlijk beeld op te bouwen over de mentaliteit van de man.

Ten tweede zijn jullie verklaringen problematisch over wanneer H.(...) verdween ten aanzien van wanneer u werd aangevallen en bijna verkracht. In uw eerste gehoor bij het CGVS legde u uit dat H.(...) verdween in februari, dat haar familie jullie een maand later begon te beledigen, en dat men u probeerde aan te vallen begin mei. Op dat moment beschuldigden ze u er voor het eerst van H.(...) te hebben bekeerd (zie gehoorverslag CGVS S.(...) B.(...) E.(...) N.(...) dd. 14/10/2008 [N1], p. 6-7). Bij uw laatste gehoor stelde u echter dat u H.(...) niet meer had gezien sinds zo'n twee of drie dagen op het moment dat men u beschuldigde en u probeerde te verkrachten (zie CGVS N4, p. 8). Het is bevreemdend dat u dermate uiteenlopende verklaringen zou afleggen over de periode tussen de verdwijning van H.(...) en de aanval en beschuldiging.

Ten derde zijn jullie verklaringen omtrent de verzoeningspoging problematisch, op de eerste plaats omdat ze sterk uiteen lopen wat betreft de deelnemers. Jullie waren weliswaar geen van beiden aanwezig, maar gezien jullie belanghebbenden waren en het resultaat van de verzoening jullie sterk kon beïnvloeden spreekt het vanzelf dat jullie zich grondig zouden informeren en hier dus degelijke en overeenstemmende verklaringen over zouden moeten kunnen afleggen. U stelt echter dat bij de verzoening de priester B.(...), R.(...) en uw broer Ri.(...) aanwezig waren en, gelooft u, geen sheikh (zie CGVS N4, p. 11). Uw man daarentegen zegt dat de volgende mensen aanwezig waren: vijf of zes sheikhs, priesters, familieouders en voor uw kant de man van uw zus en een zekere M.(...) (zie CGVS E4, p. 5, 10, 11). Verder is het uiterst bevreemdend dat volgens de verklaringen van uw man de eigenlijke problemen niet inhoudelijk werden besproken bij de verzoening, maar dat men enkel probeerde een twist te vermijden (zie CGVS E4, p. 11). Het is echter moeilijk denkbaar hoe men ernstig een twist zou kunnen bijleggen wanneer men de grond van de twist compleet negeert. Het gaat zelfs zo ver dat uw man niet weet of de sheikhs wel op de hoogte waren van de beschuldiging van bekering (zie CGVS E4, p. 11) en of er toen bijkomende informatie over de verdwijning van H.(...) naar voor werd gebracht. Het is opmerkelijk dat uw man niet zou weten of de beschuldiging van bekering gekend was bij de sheikhs want dit is uiterst relevant. Immers: indien de sheikhs R.(...) niet geloofden en van mening waren dat hij doordraaide, dan konden zij aanzienlijke druk uitoefenen op R.(...) in uw voordeel. Uw man stelde dat bij zo'n verzoening nooit over religie wordt gesproken (zie CGVS E4, p. 12) en dat R.(...) de bekering niet wijder bekend maakte omdat de zaak anders uit de hand zou lopen en mensen alle christenen zouden beginnen aanvallen (zie CGVS E4, p. 11). In dat geval is het echter vreemd dat iemand enerzijds dergelijke redelijke overwegingen zou maken, en anderzijds een groepsverkrachting zou organiseren, jullie appartement in brand zou steken en u zou aanklagen voor ontvoering zonder ernstige aanwijzingen.

Ten vierde kan de beweerde brandstichting moeilijk overtuigen. Zo valt op dat uw man bij het voorbereidend interview bij DVZ in het kader van jullie derde asielaanvraag zei dat jullie appartement in beslag werd genomen door moslimextremisten omdat u christen bent en dat hij de brand of R.(...) niet vermeldde en geen link legde met jullie specifieke probleem (zie verklaringen DVZ T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 02/05/2011, vraag 37). Nochtans zou de brandstichting al kort na jullie aankomst in België zijn gebeurd en zou wel degelijk de familie van H.(...) de dader zijn (zie gehoorverslag CGVS T.(...) L.(...) J.(...) E.(...) dd. 14/11/2014 [E3], p. 11). Geconfronteerd met zijn heel verschillende verklaringen bij DVZ, zei uw man dat de moslimextremisten de familie van H.(...) steunen en hij voegde toe dat de vertaling toen slecht was. De verschillen in de verklaringen zijn echter te opvallend en te welomschreven om te kunnen worden toegeschreven aan gebrekkige vertaling. Verder is het opmerkelijk dat jullie niets kunnen voorleggen ter ondersteuning van de beweerde brandstichting. Jullie familie vroeg geen documenten hierover aan bij de politie omdat ze de zaak wilden laten rusten en niemand ging foto's nemen. Nochtans gingen er wel degelijk familieleden heen (zie CGVS E4, p. 6, 7). Eveneens treffend is dat uw man zelfs niet vaagweg kan duiden waar er schade is in jullie appartement (zie CGVS E4, p. 7). Ook moet hier gezegd dat de logica achter de brandstichting mank loopt. Volgens uw verklaringen ligt het appartement van R.(...) namelijk aan dezelfde gang als jullie appartement en zijn er slechts enkele meters tussen de deuren (zie CGVS N4, p. 5). In dat geval lijkt het dat de familie van R.(...) een bizar risico nam door bij jullie brand te stichten. Ze konden er immers toch niet absoluut zeker van zijn dat het vuur zich niet zou verspreiden doorheen het gebouw en in elk geval de rook zou zich toch naar alle waarschijnlijkheid buiten jullie appartement verspreiden en ook hen last bezorgen. Volgens uw

verklaringen woont R.(...) tot nu toe daar en waren alle meubels in heel het appartement vernield, hetgeen toch een aanzienlijke hoeveelheid vuur suggereert (zie CGVS N4, p. 4, 5).

Bovenstaande bezwaren, bovenop de bevindingen van de beslissingen in uw vorige asielaanvragen, maken dat uw initiële vluchtrelaas niet geloofwaardig is. Het CGVS is zich ervan bewust dat u tijdens de gehoren gevraagd werd naar gebeurtenissen van jaren geleden. De problematische elementen staan echter afdoende centraal in jullie relaas en zijn voldoende markant om toch betekenisvol te zijn.

Nu dient dieper te worden ingegaan op jullie gedragingen wat betreft de beschuldiging dat u H.(...) zou ontvoerd hebben, de aanklacht en de daaropvolgende veroordeling.

Ten eerste blijkt uit jullie verklaringen dat jullie nagenoeg geen moeite deden om zelfs maar de meest elementaire informatie te verzamelen over de grond van de hele kwestie: de verdwijning van H.(...). Dit staat absoluut centraal, want wanneer men de lijn van jullie relaas volgt is haar verdwijning de aanleiding van het dramatische misverstand waarbij R.(...) meent dat u H.(...) bekeerde en/of ontvoerde. Zelf ondernamen jullie niets om H.(...) te lokaliseren (zie CGVS E3, p. 10 en zie CGVS E4, p. 13). Toegegeven, dit zou voor jullie zeer moeilijk zijn, maar het is hierbij belangrijk voor ogen te houden dat alle problemen dadelijk uit de wereld zouden zijn geholpen moest H.(...) worden gevonden. In die zin kan men van jullie verwachten dat jullie iets bedenken of ondernemen om bij te dragen tot de zoektocht naar H.(...). Belangrijker is dat jullie klaarblijkelijk nalieten na te gaan of H.(...) werkelijk bekeerd is (zie CGVS N3, p. 8, CGVS N4, p. 12 en CGVS E4, p. 13). Ook dit is relevant, want moest blijken dat H.(...) zich inderdaad tot het Christendom bekeerde, dan zou er een begin van grond zijn voor de beschuldiging van R.(...), hetgeen de eventuele oplossing van jullie zaak sterk zou bemoeilijken. Dit nagaan lag al veel meer binnen jullie mogelijkheden. U hield immers contact met vrienden uit jullie kerkelijke kring (zie CGVS N3, p. 3) en men mag er van uit gaan dat jullie als christenen in alle vertrouwen jullie lokale priester en via hem de kerkelijke hiërarchie konden benaderen om na te vragen of zij weet hebben van de bekering van een moslimvrouw. Specifiek hiernaar gevraagd antwoordden jullie dat de kerk zich niet meer met jullie zaak inliet sinds jullie vertrek uit Egypte (zie CGVS N3, p. 8) of omdat het een strafrechtelijke zaak werd (zie CGVS E3, p. 10). Dit zijn echter naakte beweringen die niet kunnen opwegen tegen de vaststelling dat jullie opvallend weinig ondernamen om cruciale informatie te verkrijgen. In dezelfde lijn moet worden vastgesteld dat jullie klaarblijkelijk niets ondernamen om iets te weten te komen over het politieonderzoek naar de verdwijning van H.(...). Nochtans verdween H.(...) rond februari 2008 (zie CGVS N1, p. 6), terwijl R.(...) pas een klacht tegen u indiende wegens ontvoering in april 2009 (zie 'klacht R.(...) tegen vrouw' met vertaling in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier). Gedurende ongeveer een jaar was er wat de autoriteiten betreft dus geen sprake van een ontvoering, maar van een verdwijning. Logischerwijs nam de politie in die periode stappen om H.(...) op te sporen. Al wat tijdens dat onderzoek aan het licht kwam zou voor jullie uitermate relevant zijn. U stelde echter niets van een politieonderzoek te weten (zie CGVS N4, p. 10-11) en ook uw echtgenoot zou hier niets over weten (zie CGVS E4, p. 13). Hij voegde toe dat de politie jullie niets zou meedelen gezien zo'n onderzoek in het geheim verloopt. Nergens blijkt dat jullie iets ondernamen om jullie te informeren over de resultaten van de zoektocht van de politie naar H.(...). Het is nochtans moeilijk denkbaar dat jullie niets zouden kunnen te weten komen, zelfs niet via en zelfs niet door iemand aan de politie jullie situatie te laten uitleggen en jullie grote nood aan informatie over H.(...).

Ten tweede is het stuitend hoe jullie klaarblijkelijk absoluut geen moeite deden om u te verdedigen tegen deze aanklacht (zie CGVS N4, p. 14, 15 en zie CGVS E4, p. 14). Het is belangrijk hierbij de bedenking te maken dat u hoegenaamd niets te maken heeft met de verdwijning van H.(...) en dat er logischerwijs geen bewijs bestaat om u verdacht te maken. Dit moet dus in principe een aanklacht zijn waar u zich gemakkelijk tegen kan verdedigen. Dit maakt dat u niet kan volstaan met te zeggen dat het geen zin heeft zich te verdedigen aangezien jullie christen zijn (zie CGVS N4, p. 18). U kan immers niet zonder meer stellen dat een eventuele discriminatoire neiging van het gerecht dusdanig zwaar zou doorwegen dat het de moeite niet loont zelfs maar te proberen zich te verdedigen tegen een aanklacht die compleet ongegrond is.

Jullie stelden geen advocaat aan om u te verdedigen. In eerste instantie verklaarde u dat het bij een strafzaak niet mogelijk zou zijn een advocaat in te zetten als u zelf niet aanwezig bent (zie CGVS N3, p. 4, 8). Nadien bleek echter het voornaamste obstakel te zijn dat een volmacht nodig was om een advocaat aan te stellen en voor een volmacht moest je naar de ambassade gaan (zie CGVS E4, p. 14). Jullie zouden niet naar de ambassade kunnen gaan omdat jullie geen paspoorten hebben (zie CGVS N4, p. 15, 17-18 en zie CGVS E4, p. 4, 7-8, 14), omdat jullie niet aan de Egyptische autoriteiten willen

laten weten dat jullie asiel aanvroegen in België (zie CGVS N4, p. 14, zie CGVS E3, p. 4 en zie CGVS E4, p. 14) en omdat dan bekend zou geraken dat jullie in België zouden verblijven (zie CGVS N4, p. 14). Geen van deze redenen kan echter overtuigen. Het kan immers nooit worden uitgesloten dat iemand in het buitenland zijn paspoort verliest of dat dat wordt gestolen. Het spreekt dus vanzelf dat een consulaat een manier heeft om daarmee om te gaan. In casu stelt de website van de Egyptische ambassade in België dat men in geval van verlies naast de gewoonlijke documenten het volgende moet voorleggen: een procesverbaal van de politie over het verlies, een krantenadvertentie over het verlies en uw Belgische verblijfsdocument (zie print-out Egyptische ambassade in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat jullie geen paspoort kunnen voorleggen hoeft dus geen bezwaar te zijn. Wat betreft jullie vrees dat gekend zou worden dat jullie in België asiel aanvroegen, dient enerzijds gezegd dat het niet duidelijk is waarom jullie dat aan de Egyptische ambassade zouden vertellen. Anderzijds moet gezegd dat jullie asielaanvraag vóór uw beweerde veroordeling geen betrekking had op de Egyptische autoriteiten, doch op een individuele burger. In die zin hoefde u de Egyptische autoriteiten dus niet te vrezen. Wat betreft uw vrees om gelokaliseerd te worden in België: u lijkt dit te linken aan uw vrees voor R.(...) (zie CGVS N4, p. 14). Het is echter een ongefundeerde veronderstelling dat R.(...) u in België zou komen treffen. Samengevat is het niet aannemelijk dat u niet naar de ambassade kon gaan en moet men concluderen dat u in de mogelijkheid verkeerde een volmacht te regelen om een advocaat aan te stellen. Dit zou zonder meer een logische stap zijn geweest voor iemand die volkomen onterecht van een ontvoering wordt beschuldigd. Men kan verwachten dat jullie een advocaat zouden hebben geregeld zodra jullie begin 2009 van de aanklacht hoorden (zie CGVS E4, p. 13). Dan hoefden uw contacten met de Egyptische autoriteiten nog niet bemoeilijkt worden door een veroordeling.

Overigens hoeven pogingen u te verdedigen niet beperkt te zijn tot een advocaat. Zo zou u bijvoorbeeld vrienden en verwanten kunnen aansporen de politie of het gerecht te contacteren of brieven te schrijven om getuigenissen af te leggen over hoe jullie onschuldig zijn en hoe R.(...) jullie al geruime tijd op zeer onredelijke wijze viseert. Ook dit deden jullie echter niet (zie CGVS N4, p. 15 en zie CGVS E4, p. 15). Men kan ongetwijfeld nog andere manieren bedenken om uw stem te laten horen in deze rechtszaak. Het kan hierbij niet genoeg benadrukt worden dat u werd aangeklaagd wegens een onzinnige beschuldiging en dan is het zonder meer evident dat jullie er alles aan zouden doen om u bij het gerecht te verdedigen. Dat bleek echter allerm minst uit jullie verklaringen.

Ten derde zijn jullie opvallend onwetend over enkele belangrijke elementen van het proces. Zo kunnen jullie niet duiden hoeveel zittingen er plaats hadden in uw rechtszaak (zie CGVS N4, p. 13). Dit hadden jullie nochtans geweten moesten jullie vertrouwd zijn met de brief van de advocaat van de tegenpartij die jullie voorlegden. Daarin is immers sprake van een eerste zitting en vervolgens een tweede zitting omdat u niet aanwezig was op de eerste (zie brief advocaat in de groene map en zie CGVS N3, p. 6). Verder is het bevreemdend dat jullie geen enkel idee hebben wat de bewijzen tegen u waren (zie CGVS N3, p. 7, zie CGVS N4, p. 9, 16, zie CGVS E3, p. 10 en zie CGVS E4, p. 15). U zei dat niemand jullie daarmee zou kunnen helpen buiten de tegenpartij (zie CGVS N3, p. 7) en u veronderstelt dat ze valse bewijzen aanbrachten (zie CGVS N4, p. 16). Het wekt verbazing dat jullie niet meer zouden hebben ondernomen om dit na te gaan. Het is toch een afdoende opvallend gegeven dat u voor een zware misdaad zou zijn veroordeeld waar u niets mee te maken hebt, om uit te zoeken hoe het zo ver is kunnen komen. Het is goed mogelijk dat de officiële wegen om dit te weten te komen beperkt zijn, maar van iemand in uw beweerde situatie kan men toch verwachten dat die meer moeite aan de dag legt: bijvoorbeeld via tussenpersonen vragen bij agenten, mensen die bij het gerecht werken, andere advocaten, etc., om zo een idee te krijgen van wat er tijdens de rechtszaak werd aangebracht waardoor de rechter overtuigd werd dat u inderdaad H.(...) ontvoerd zou hebben.

Om af te sluiten: u vermeldde een reeks andere incidenten in de marge van uw persoonlijke asielrelaas. Zo zou A.(...), een neef van uw vader, vermoord zijn toen hij tussenkwam bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS N3, p. 9, CGVS N4, p. 17 en CGVS E3, p. 12). Hierover stellen jullie dat het niet in verband staat met jullie problemen. Verder zou 'A.(...), de man van uw zus, zijn geslagen en zou zijn winkel in brand zijn gestoken (zie CGVS N4, p. 17, CGVS E3, p. 4 en CGVS E4, p. 5). In zoverre jullie dit incident kaderen in jullie asielrelaas schaadt dat de geloofwaardigheid van dit incident.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw relaas aangaande H.(...) en R.(...) niet geloofwaardig is. Bijgevolg wordt de vluchtelingenstatus u geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u voorlegde in het kader van uw eerdere asielaanvragen werden in die respectievelijke

beslissingen besproken en dienen dus hier niet hernomen te worden. Hier worden de documenten besproken die u voorlegde in het kader van uw huidige asielaanvraag: de enveloppe van Egypt post ondersteunt jullie herkomst, die het CGVS niet in vraag stelt. De brieven over jullie gezin van Belgische vrienden kunnen de verhaalde gebeurtenissen die zich in Egypte voordeden niet ondersteunen. De brief van de advocaat van de tegenpartij waarin het vonnis wordt besproken kan slechts bewijswaarde worden toegedicht in zoverre die kadert in een doorleefd en aannemelijk asielrelaas. Hierboven werd uitgelegd waarom dat hier niet het geval is.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de

zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 §2 en §4, e), 48/5 §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, stellen verzoekers niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Zij volharden in hun asielmotieven, namelijk dat zij problemen kennen met hun buurman, die verzoekster ervan beschuldigt zijn dochter H. te hebben bekeerd tot het christendom en verantwoordelijk te zijn voor haar verdwijning. Zij wijzen erop dat zij in het kader van huidige asielaanvraag een brief hebben voorgelegd van hun advocaat uit Egypte waarin de veroordeling van verzoekster wordt aangekondigd. Tegen verzoekster werd ondertussen ook effectief een vonnis uitgesproken. Verzoekers stellen dat zij bedreigd werden omdat zij christenen zijn. Zij voeren aan dat zij

als christenen in Egypte lid zijn van een specifieke sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet en dat zij omwille van hun religie vroeger reeds werden vervolgd en ook toekomstige vervolgingen vrezen. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun nood aan 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht en de door hen voorgelegde nieuwe bewijzen niet heeft onderzocht. Zij zijn dan ook van oordeel dat zij als vluchteling moeten worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneren verzoekers dat zij verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en stellen zij dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Egypte. Om hun betoog kracht bij te zetten citeren zij uitvoerig uit algemene informatie over de situatie van de Kopten in Egypte, waaruit zij besluiten dat de situatie in Egypte nog heel gevaarlijk is voor de Kopten en het risico voor hen dus actueel en reëel is.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) de door hen in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen daar de enveloppe van Egypt post hun herkomst ondersteunt, die het CGVS niet in vraag stelt, de brieven van Belgische vrienden over hun gezin de verhaalde gebeurtenissen die zich in Egypte voordeden niet kunnen ondersteunen en aan de brief van de advocaat van de tegenpartij waarin het vonnis wordt besproken slechts bewijswaarde kan worden toegedicht in zoverre die kadert in een doorleefd en aannemelijk asielaanvraag, wat *in casu* niet het geval is, (iii) hoewel Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 oktober 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.6. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun huidige, vierde verzoek om internationale bescherming nog steeds verder bouwen op de problemen met hun buurman R., die verzoekster ervan beschuldigt zijn dochter H. te hebben bekeerd tot het christendom en verantwoordelijk te zijn voor haar verdwijning, met als nieuw element dat verzoekster intussen zou veroordeeld zijn tot drie jaar gevangenisstraf wegens de ontvoering van H..

Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat zij niet aannemelijk konden maken waarom zij naar aanleiding van het conflict met R. ten gevolge van de verdwijning en de bekering tot het christendom van zijn dochter H. niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, het onbegrijpelijk is dat zij hebben nagelaten klacht in te dienen naar aanleiding van de aanval op verzoekster en de poging tot verkrachting, verzoekers zich elders in Egypte kunnen vestigen indien zij

zich in hun regio niet veilig zouden voelen, het opmerkelijk is dat zij geen bijzonderheden wisten te vertellen aangaande de bekering van H., uit hun verklaringen bovendien bleek dat zij geen stappen hebben ondernomen om zich hieromtrent te informeren terwijl dit feit nochtans aan de grondslag zou liggen van de beweemde vervolging en hun bewering dat zij nog steeds worden gezocht door R. en diens familie op geen enkele wijze wordt gestaafd. De beslissingen genomen in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werden bevestigd bij 's Raads arresten nrs. 25.816 en 25.817 van 8 april 2009.

In 's Raads arrest nr. 39 350 van 25 februari 2010 werd inzake verzoekers hun tweede verzoek om internationale bescherming geoordeeld als volgt: "(...) 2.3. Naar aanleiding van huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: de klacht van R. tegen verzoekster (dd. 20/04/2009), een proces-verbaal waarin wordt gesteld dat verzoekster dient te worden aangehouden (dd. 24/04/2009), het proces-verbaal naar aanleiding van de klacht van verzoeksters broer R. (dd. 27/04/2009) en het proces-verbaal (dd. 28/06/2009) naar aanleiding van de door verzoeksters schoonbroer A. neergelegde klacht. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen slagen verzoekers er aan de hand van deze documenten echter geenszins in de voorgehouden vervolging alsnog aannemelijk te maken.

2.4. Immers, zo werd met betrekking tot de klacht die R. tegen verzoekster zou hebben ingediend vastgesteld dat het proces-verbaal geen melding maakt van het feit dat verzoekster verantwoordelijk wordt geacht voor H.'s bekering tot het christendom. Uit de vertaling van het betreffende document blijkt dat het proces-verbaal werd opgesteld op 20 april 2009 en expliciet stelt dat H. 'sinds deze ochtend' (20 april 2009 dus) is verdwenen, terwijl uit verzoekers opeenvolgende verklaringen blijkt dat R. hen reeds sinds april 2008 verantwoordelijk stelt voor de verdwijning van zijn dochter. Het bovendien zeer merkwaardig is dat R. nog ongeveer een jaar zou hebben gewacht vooraleer klacht tegen verzoekster neer te leggen. Verzoekers hun verweer, namelijk dat zij moeilijk kunnen weten wat de exacte beweegredenen zijn van R. om een jaar te wachten met het neerleggen van een klacht wijzigt niets aan de vaststellingen. Gelet op de vaststellingen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, de inhoud van dit document en het feit dat het een loutere kopie betreft, kan dit document de door verzoekers aangehaalde problemen niet ondersteunen.

2.5. Verder werd vastgesteld dat verzoekers opmerkelijk weinig details kunnen verschaffen omtrent de precieze inhoud van de door hen neergelegde documenten en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij de stukken niet (grondig) hebben doorgelezen.

De Raad acht het onaanvaardbaar dat verzoekers, die beweren te vrezen voor hun vrijheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, zich beperken tot het neerleggen van een aantal documenten doch geen minimale kennis over de inhoud van deze documenten tentoonspreiden en evenmin enige inspanning leverden om hun zaak op te volgen. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, hebben verzoekers immers nagelaten om hun familie, een advocaat of hun kerk te contacteren om hun zaak op te volgen en beschikken zij niet over recente informatie met betrekking tot H.. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij/zij al het mogelijke doet om recente informatie over de evolutie van zijn/haar beweemde problemen te bekomen aangezien dergelijke actuele informatie van primordiaal belang is om de ernst van de ingeroepen vrees in te schatten. Het duidelijk gebrek aan interesse ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging. Overigens blijken alle documenten loutere fotokopieën te zijn, waarbij sommige van een bijzondere slechte kwaliteit, zodat aan deze documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.6. In het verzoekschrift argumenteren verzoekers dat zij enkel kunnen weergeven wat zij hebben meegemaakt, dat zij moeilijk kunnen weten wat de exacte beweegredenen zijn van R. om een jaar te wachten met het neerleggen van een klacht, dat zij het opsporingsbericht hebben ontvangen via hun familie en zij omtrent dit document niet meer weten dan wat zij reeds verklaard hebben tijdens hun gehoor voor het CGVS, dat verzoeksters schoonbroer A. enkel heeft verteld dat hij zijn winkel heeft gesloten en dat hij vreest dat er wraak zal worden genomen ten aanzien van zijn dochters doch dat hij geen verdere uitleg heeft gegeven omtrent zijn problemen omdat hij niet wilde dat verzoekers zich verder ongerust zouden maken aangezien zij al genoeg problemen hebben en dat hun familie geen verdere informatie over H. kan te weten komen en zij bovendien weigeren om verder onderzoek te doen omdat zij geen bijkomende problemen willen creëren.

Met dergelijk betoog slagen verzoekers er geenszins in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen ontcrachten. Zij komen niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van hunnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienend om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De

motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. (...)"

Verzoekers hun derde verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij gebrek aan pertinente nieuwe elementen niet in overweging genomen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7. In het kader van onderhavig, vierde verzoek om internationale bescherming stellen verzoekers dat verzoekster intussen in absentia werd veroordeeld tot drie jaar cel wegens ontvoering. Ter staving van hun beweringen in dit verband leggen zij een brief voor van een advocaat uit Egypte waarin deze veroordeling wordt aangekondigd.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd naar aanleiding van hun vierde verzoek om internationale bescherming, in samenlezing met hun eerdere verklaringen, dat hun asielrelaas in zijn geheel niet aannemelijk is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hun verklaringen over het gezin van R. en H. en hun relatie met hen moeilijk te rijmen vallen (verzoeker weet niet hoeveel kinderen R. naast H. had en kan zelfs de zoon van R. niet noemen, zij spreken elkaar tegen over het feit of zij al dan niet bij elkaar op bezoek gingen, verzoeker kan zelfs niet bij grove benadering duiden hoe vaak H. bij verzoekster op bezoek kwam en verzoekster beschrijft het gezin van R. als redelijk fanatiek en suggereert dat ze geen christenen zouden feliciteren met hun feestdagen op basis van een islamitische fatwa terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat er geen aanwijzingen waren dat zij een radicaal gedachtengoed hadden en dat zij elkaar zelfs bezochten op elkaars feestdagen), (ii) verzoekster doorheen haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming erg uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de periode tussen de verdwijning van H. en het tijdstip waarop zij werd aangevallen en beschuldigd, (iii) zij sterk uiteenlopende verklaringen afleggen over de deelnemers aan de verzoeningspoging, het ook uiterst bevreemdend is dat volgens de verklaringen van verzoeker de eigenlijke problemen niet inhoudelijk werden besproken bij de verzoening maar dat men enkel probeerde een twist te vermijden daar het moeilijk denkbaar is hoe men ernstig een twist zou kunnen bijleggen wanneer men de grond van de twist compleet negeert en verzoeker zelfs niet weet of de sheikhs wel op de hoogte waren van de beschuldiging van bekering en of er toen bijkomende informatie over de verdwijning van H. naar voor werd gebracht, (iv) de beweerde brandstichting moeilijk kan overtuigen daar verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet bestaan van een link tussen deze brandstichting en hun specifieke probleem, zij niets kunnen voorleggen ter ondersteuning van de beweerde brandstichting, verzoeker zelfs niet vaagweg kan duiden waar er schade is in het appartement en de logica achter de brandstichting mank loopt aangezien uit hun verklaringen blijkt dat het appartement van R. aan dezelfde gang ligt als hun appartement en er slechts enkele meters tussen de deuren zijn zodat de familie van R. wel een bizar risico nam door bij hen brand te stichten daar zij er niet absoluut zeker van konden zijn dat het vuur zich niet zou verspreiden doorheen het gebouw, (v) uit hun verklaringen blijkt dat zij nagenoeg geen moeite deden om zelfs maar de meest elementaire informatie te verzamelen over de verdwijning van H., nochtans de aanleiding van het dramatische misverstand waarbij R. meent dat verzoekster H. bekeerde en/of ontvoerde, dat zij tevens nalieten na te gaan of H. werkelijk bekeerd is en dat zij evenmin iets ondernamen om iets te weten te komen over het politieonderzoek naar de verdwijning van H., (vi) het stuitend is hoe zij klaarblijkelijk geen moeite deden om zich te verdedigen

tegen de compleet ongegronde aanklacht, waarbij er geen bewijs bestaat om verzoekster verdacht te maken, zij geen advocaat aanstelden om verzoekster te verdedigen en zij geen overtuigende reden geven waarom zij via de ambassade geen volmacht konden regelen om een advocaat aan te stellen, wat de logische stap zou zijn geweest voor iemand die volkomen onterecht van een ontvoering wordt beschuldigd, en zij evenmin op een andere manier – bijvoorbeeld via getuigenissen van vrienden of verwanten – hun stem hebben laten horen in deze rechtszaak en (vii) zij opvallend onwetend zijn over enkele belangrijke elementen van het proces, zij in het bijzonder niet kunnen duiden hoeveel zittingen er plaats hadden in de rechtszaak en zij geen enkel idee hebben wat de bewijzen tegen verzoekster waren.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers blijven immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in hun vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen voormelde vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekers voeren evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers op generlei wijze aantonen dat zij in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werden/worden gevisieerd met het oog op vervolging, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Wat betreft de situatie van de Kopten in Egypte, verwijst de Raad voorts nog naar wat volgt.

2.8. De argumentatie in het verzoekschrift dat de situatie voor Kopten in Egypte nog heel gevaarlijk is en de verwijzing in dit verband naar algemene informatie over aanvallen tegen christenen door IS, informatie welke overigens volledig aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoren.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*Country Policy and Information Note. Egypt: Christians* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 3 juli 2017), blijkt evenwel dat eind 2013 de rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en

beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven uiten beschouwing gelaten, maakten verzoekers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij brengen met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die het leven in hun land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.9.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale

islamitische opstandelingen in de Sināï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sināï. De Wilayat Sināï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sināï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sināï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sināï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van deze informatie dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS